

[Inger Merete Nordentoft.]

ogsaa muligt, at der kan komme noget positivt og godt ud af det; men hvis man ser paa Grundlaget for Pagten, kan jeg ikke undlade at sige, at det forekommer mig at være smukke Ord, der intet har med Virkeligheden at gøre.

Disse Ord: Krige begynder i Menneskers Sind, og derfor maa Forsvaret for Freden ligeledes opbygges i Menneskers Sind, har ikke ret meget med Virkeligheden at gøre, ej heller Ordene om, at Krige skulde bygge paa Uvidenhed om andre Folks Skikke og Levevis. Jeg tror snarere, at Krige bygger paa en Passivitet som den, de demokratiske Lande udviser i Øjeblikket over for Franco-Spanien og tidligere har udvist over for andre aggressive Stater. Der staar ogsaa, at Krige var mulig gjort ved en Fornægtelse af de demokratiske Grundsatninger om Menneskers Værdighed, Ligeberettigelse og gensidige Respekt, men der staar intet om, hvorfor denne Fornægtelse var mulig. Og i sidste Del staar der, at en Fred, der udelukkende hvilede paa Regeringernes politiske og økonomiske Aftaler, ikke vilde kunne opnaa enstemmig, varig og oprigtig Tilslutning fra Verdens Folk.

Det har man ikke noget Bevis for. Derimod har man Bevis for, at selv om Alverdens menige Folk ønsker Fred, Frihed, Tryghed og Sikkerhed, faar de det ikke. Jeg vil derfor meget henstille, at man fra dansk Side gør, hvad man kan, for, at der kommer til at staa Handling bag denne Pagt. Jeg tror nemlig, at det kan have stor Betydning, hvis der bliver et internationalt Samarbejde ogsaa paa det undervisningsmæssige Omraade, men jeg tror, at Betydningen kommer til at ligge i, at det ogsaa paa dette Omraade kan have Gavn af, at Teknikken har gjort Verden mindre, at det er muligt for os at lære af hinanden og blive inspireret af hinanden, at der er Mulighed for, at de Fremskridt, der sker i den ene Stat, kan blive vurderet og indgaa i Overvejelser om Fremgangsmaader paa samme Omraader i en anden Stat.

Derfor vil jeg indtrængende henstille til den højtærede Udenrigsminister og den højtærede Undervisningsminister, at man ikke betragter denne Overenskomst som smukke Ord, men som en Realitet og prøver paa at faa et Samarbejde i Gang, sammenligne dansk Undervisningsvæsen lige fra Folkeskolen til Universitetet med de øvrige Landes Undervisningsvæsen, se, hvor vi kan lære noget, og saa omsætte disse Ting i Handling herhjemme. Hvis det bliver Tilfældet, vil vi ogsaa kunne have Gavn af

denne Traktat, som vi i hvert Tilfælde maa tiltræde, men som jeg ser paa med nogen Skepsis, medmindre der kommer til at foregaa et virkeligt realitetsbetonet Arbejde inden for disse meget vage Rammer.

Jørgen Jørgensen: Dette Aktstykke er Udtryk for en ærlig Vilje hos de demokratiske Stater til at skabe et bedre Grundlag for Samarbejdet mellem Mennesker end det, vi hidtil har kendt. Det er ikke et Forsøg paa at ville angive et System, fælles for alle demokratiske Nationer for Opdragelse og Undervisning, det er netop Demokratiets Styrke, at hver enkelt Nation bygger paa sit særprægede Grundlag, og det vilde sikkert ikke bidrage til at skabe det Sind, som er og maa være det afgørende, hvis man tilstræber Forstaaelse mellem Mennesker; at man gjorde Forsøg paa at tilrettelægge en Opdragelse og Undervisning i Folkene efter et bestemt System.

Det, man her gør Forsøg paa og i stærke Ord giver Udtryk for, er at kalde paa de gode Egenskaber i Menneskene og søge at udvikle disse Egenskaber i det enkelte Folk og vække Forstaaelse for Samarbejdets Betydning ud fra Demokratiets Ideal. Hvor meget der kommer ud af det, er det ikke let at sige noget om. Det er rigtigt, at det væsentligste er, om der staar Handling bag disse Ord i de enkelte Nationer. Deraf vil det hele afhænge, om der virkelig er en ærlig Vilje hos de enkelte Folk til at indstille sig paa det Samvirke mellem Folkene, som er det eneste Haab for Menneskeheden i de kommende Tider.

Men vi kan i Danmark i hvert Fald kun med Tilfredshed se paa, at et saadant Grundlag skabes for mellemfolkelig Forstaaelse og Samvirke, og ethvert Bidrag, vi herfra kan yde til, at dette kan ske, bør vi yde. Hvor langt man kan komme, vil afhænge af, hvor dygtigt man i hvert enkelt Folk kan søge at vække de enkelte Menneskers Forstaaelse af Samarbejdets Natur, og der har vi vel i Danmark visse Muligheder for at kunne faa den unge Slægt interesseret i de Idealer, som er det bærende Grundlag for Samvirket inden for De Forenede Nationer.

Jeg kan paa min Gruppes Vegne give Tilslutning til Ratifikationen af den vedtagne Overenskomst. Vi ser med stor Tilfredshed paa, at dette Arbejde er sat i Gang, og opfordrer ogsaa Regeringen til at yde af den Støtte, den formaar.

Størmose: Vor Gruppe giver med Glæde Tilslutning til det forelagte Forslag